

Damesvoetbal

In het begin van de jaren zeventig doet het damesvoetbal haar intrede. Alhoewel hier en daar met de wenkbrauwen wordt gefronst, zo van: 'Moet-dat-nou?', zijn ook de Onstwedder dames vastbesloten om een team op te richten. De basis hiervan wordt gelegd op donderdag (Hemelvaartsdag) 20 mei 1971. Op uitnodiging van het damesteam uit Musselkanaal wordt op die dag een wedstrijd gespeeld. Bé Sterenborg en Harm Jan Wubs begeleiden het Onstwedder team, terwijl Henk Knolhoff van te voren reeds enige trainingsarbeid heeft laten verrichten. Hoewel er met 16-1 wordt verloren, straalt de groep van zo'n 18 man ... eh dames, een enorm brok enthousiasme uit. Wanneer we enkele namen in herinnering mogen roepen van de dames van het eerste uur: Bertha Vos, Rikste Wubs, Rika Dekker, Gré Kruijer, Antje Nomden, Annie Beikes, Deddy Buist, Els Holtjer, Lammie Rijks, Els Oosterveld, Janny Wakker, Ria Meijer, Fenna Brinkman, Truus van der Heide, Trijnie Veldhuis en Liesbeth Nomden, dan is dat sportieve elan ook niet zo verwonderlijk, lijkt ons.

De naamgeving van het damesteam is iets moeilijker. 'De dames van Onstwedder Boys' legt onrechtmatig relaties met de mannen. 'Onstwedder Boys Girls' is gewoon knudde en de vondst van de 'Voltreffer', die het ineens heeft over 'O.B.-Girls' moet klaarblijkelijk een bekende tampon-fabrikant tot sponsoring van de dames lokken ... Een echte oplossing voor deze problematiek is, voorzover de schrijvers bekend, nooit gevonden. Maar gevoetbald hebben ze!

Er worden verschillende vriendschappelijke partijtjes gespeeld, want een regionale competitie is nog niet van de grond. Toch zit dat er aan te komen, want op diverse plaatsen schieten damesteams als paddestoelen uit de grond.

De afdeling Groningen van de KNVB besluit dan ook om op 18 maart 1972 met een competitie te starten. Maar liefst 29 teams melden zich aan. Onstwedde krijgt als tegenstanders: Musselkanaal, Nieuw Buinen, Stadskanaal, Veelerveen en Alteveer.

De reglementen van de mannelijke collega's worden iets aangepast. Een greep daaruit:

- van 'gemengd' voetbal is geen sprake, d.w.z. dat damesteams uitsluitend tegen dames mogen voetballen.
- de minimum leeftijd voor deelname aan de competitie is in 1972 vijftien jaar.
- met loshangende haren dient rekening te worden gehouden in verband met (oog)-blessures.
- het beschermen van de borst met de handen wordt niet als HANDS gerekend.

In de eerste competitie, die loopt van maart tot en met juni 1972, spelen de Onstwedder dames tien wedstrijden. Er wordt in de eindrangschikking een vierde plaats behaald. Het tweede seizoen (1972-1973) ondergaat het aantal damesteams in de provincie een fikse uitbreiding. De 'girls uit Onstwedde' worden in de eerste klasse A ingedeeld met nog negen andere clubs.

In dat nieuwe seizoen nemen Jan Fennema en Jan Sterenborg de begeleiding op zich (waar vind je ook betere). Voor de conditie en techniek zorgen Flip Schreuder en Jan Veldman.

Het dameselftal van Onstwedder Boys in 1972.

Achter v.l.n.r.: Jan Sterenborg (leider), Grietje Wigchers, Gré Kruiter, Lammie Rijks, Bertha Vos, Annie Beikes, Liesbeth Nomden, Wuppie Schut,

Johanna Lutjeboer, Aly Warn-tjes, Truus van der Heide en Fenna Brinkman.

Voor v.l.n.r.: Rikste Wubs, Ria Meijer, Antje Nomden en Trijnie Veldhuis.

Alhoewel het met voetbal niet altijd even goed gaat, gevoel voor publiciteit hebben de girls wel. In een artikel in de Winschoter Courant van 28 september 1972 valt te lezen dat met de 'Onstwedder girls' niet valt te spotten. Zelfs in het VARA-programma 'Veendam Centraal', van Henk van Stipriaan zijn de dames uit Onstwedde op 25 oktober (verjaardag van de Boys) present. Leider Jan Sterenborg vertelt uitgebreid over de verrichtingen van zijn 'vrouwen'.

De eerste helft van het seizoen wordt afgesloten met een vijfde plaats, maar de animo lijkt dan al wat bekoeld. Dat is na de winterstop nog duidelijker te merken, want de trainingsopkomst van de girls is erg slecht. Een belangrijke reden is o.a. dat verschillende dames hun werkring in een winkel hebben (gekregen). Het valt dan vanzelfsprekend niet mee om 's zaterdags vrij te krijgen om te kunnen voetballen. In een gesprek met het bestuur is de zin om door te gaan toch nog groot, maar naarmate de competitie vordert wordt duidelijk, dat het damesvoetbal in Onstwedde geen lang leven is beschoren. Wel wordt een goede vijfde plaats in de eindrangschikking behaald, maar doorgaan is er in het nieuwe seizoen niet bij. Voor enkele 'fanatieke' spelers is het besluit in juli 1973, om te stoppen, een bittere pil. Het damesvoetbal is fini. Toch denken anno 1988 nog vele dames met genoegen terug aan die 'girls-periode' van Onstwedder Boys.

Nog eenmaal wordt er in 1985 een poging ondernomen om opnieuw met een damesteam te starten. Jacqueline Huls probeert met enige vriendinnen via een oproep in de Voltreffer de voetballiefhebsters te mobiliseren. Het mag niet baten; met alleen Ina Hummel, Geesje Hummel, Trea Huls, Bea Harms, Janneke Boels en natuurlijk Jacqueline is vanzelfsprekend geen elftal te formeren. De poging is gestrand.

Onstwedde is een uitermate sportief dorp in Oost-Groningen. Ergens wisten we dat natuurlijk altijd wel al, maar 't is toch erg fijn als je dat af en toe eens weer bevestigd krijgt. Kritische kanttekeningen van buitenstaanders kunnen op die manier ook veel gemakkelijker ontzenuwd worden. Zo wordt Onstwedde medio 1971 in een sportieve vijfkamp tussen de 5 kernplaatsen van de gemeente Stadskanaal onbetwist eerste. Voor de volledigheid zij opgemerkt, dat de zogenaamde denkronde voor de onzen slechts ... eh ... 0 (nul) punten opleverde. Dat geeft natuurlijk naar een andere hoek wel te denken...

In het algemeen mag gesteld worden dat Onstwedde aan het begin van de '70-er jaren een periode van uitstekende en veelzijdige sportieve prestaties inluidt; prestaties gebaseerd op de zopas al geroemde inzet en het plezier, dat beleefd wordt aan het samen sport bedrijven. Dat de 'Onstwedder Boys' in die periode een voortrekkersrol vervullen, zal geen verbazing wekken. Je bent per slot van rekening 'iets meer dan alleen een voetbalclub' of je bent dat niet!

Het bewijs voor het bovenstaande leveren de Boys zelf aan. Als op bestelling: met liefst 10 elftallen (5 senioren- en 5 junioren-teams) gaan ze de competitie '71/'72 in. En dan is er nog – niet te vergeten – het, voorlopig recreatieve, dameselftal.

Een hele klus om alles in goede banen te leiden voor de leden van de elftal-commissie: Hendrik Holtjer, Jan Vos en Elze Hidding. Eén troost: ze doen 't al meerdere jaren.

Volgens een nieuw concept, op voorstel van sportman-bij-uitstek Jan N. Huiges, is het 5e elftal het Boys-veteranen-team geworden. 'Good-oldies' als Rikus Streuding, Albert

In 1972 juist aan degradatie uit de 4e klas ontsnapt. Esdert Lukens scoort in Valthermond de beslissende goal.

Staand v.l.n.r.: Bé Stel (leider), Henk Nieuwenhuis, Geert Nieuwenhuis, Herman Kruit, Esdert Lukens, Jan Veldman, Geert Knigge, Henk Knolhoff (trainer) en Harm Lutjeboer (grensrechter).

Gehurkt v.l.n.r.: Henk Bleker, Harry Veldhuis, Luken Bakker, Piet den Boef, Elze Nieuwenhuis, Herman Verwoerd en Flip Schreuder.

Huitzing, Elze Hidding, Harm Eefsting, Berend Hulzebos, Jan Huiges, Harm Lutjeboer en Klaas Meijer vinden in dit team een uitmuntende mogelijkheid om te laten zien, dat hun routine + de klasse van weleer (van sommigen) nog best in staat is zich met veel jongere tegenstanders te meten. Dat is geen loze kreet. De eindstand van de 3e klasse J, afd. Groningen laat dat eind mei 1972 zien. Bovenaan met de cijfers 20 16-3-1 35 67-19 staat ... Onstwedder Boys-5! De voorsprong op no. 2 bedraagt maar liefst 5 punten. Elze Hidding tijdens de kampioens-en promotieborrel: 'wat bint wie'n plouggie, hè?' Opnieuw is het Albert Huitzing, die via een monsterproduktie van 34 goals een belangrijk aandeel heeft in dit fantastisch fijne resultaat. Opvallend is dat we een aantal namen van zoëven anno 1988 nog steeds in de veteranen van de Boys tegenkomen en nog steeds niet in de laagste klasse, laat staan in een veteranenklasse.

En het eerste elftal?

Tja. Tja. In augustus 1971 staat er in de 'Vultreffer' een uitnodigende bon, waarop spelers van het 1e de garantie kunnen geven minstens 5 doelpunten te zullen scoren in het komende seizoen. Nieuwbakken Onstwedder Boy Herman Verwoerd stelt bekera beschikbaar voor diegene(n), die de garantie-beloofte inlossen. Herman stelt, dat er al vast één beker weg is en vult zijn bon in ...

Negen maanden later staat Onstwedder Boys-1 op een gedeelde laatste plaats met De Hunze (2e Exloërmond) en moet via een beslissingsronde samen met Minjak (Schoonebeek) worden uitgemaakt wie er zal degraderen. Slechts Flip Schreuder heeft bij een totale produktie van 23 goals in 22 wedstrijden de eventuele garantie weten waar te maken met 9 doeltreffende acties. Droefenis en treurnis! Gelukkig laten onze jongens uiteindelijk zien best wel te kunnen voetballen en blijft het 4e-klasserschap gehandhaafd. Blijdschap en verheugenis!

Voor de liefhebbers van cijfertjes kunnen we melden, dat ook in het betaalde voetbal het gemiddelde aantal doelpunten in een wedstrijd daalde van 3,38 doelpunten in

1954/'55 naar 2,37 in het seizoen 1971/'72. Onze eersteelingen stonden dus niet alleen in hun scorings-impotentie. Tussen deze mineur-geluiden valt ook iets positiefs te melden, uiterst positief zelfs. Daarmee bedoelen we dan niet de fraaie goal van Rika Dekker in de 1-0-wedstrijd van de Onstwedder Girls tegen Optiritionettes (hoe verzijn je 't, hè) uit Winschoten, neen we hebben het over de uitbreiding van de kleegelegenheden.

De Onstwedders wensen met hun tijd mee te gaan en zijn van mening dat een zichzelf qua voetbal respecterende vereniging in het bezit behoort te zijn van ruim voldoende up-to-date kleeaccomodaties. Een groot aantal vrijwilligers ziet dit best zitten en steekt de handen uit de mouwen. Onstwedde is sterk geworden in dit soort vrijwilligerswerk. De eerlijkheid gebiedt evenwel te zeggen, dat van de grote groep vrijwilligers al te gauw maar een kleine groep overblijft. Doch die groep staat dan ook voor het werk! Met een stevige gemeentelijke materiaal-subsidie (ook dat moet gezegd), maar op zo'n wilskrachtige wijze, gaan zij er tegenaan, dat de 'Vultreffer' begin maart 1972 een tekening kan presenteren van het Onstwedder 'Geert-Thijs-Centrum'. Een juweel onder de kleeaccomodaties met als 'steunberen' ingemetseld: Geert Nieuwenhuis, Thijs Boels, Willem Waarsing, Geert Rijks en Hendrik Drenth.

En laten we nòg eens eerlijk zijn: vindt u het ruim 16 jaar na dato niet nòg steeds een prachtig geheel, waarop we terecht trots zijn?

Als de 'prettige vakantie-dagen' van 1972 vrijwel zijn aangebroken, breekt op 'De Boskamp' het tumult los. Allerlei remmen worden losgegooid en Onstwedder Boys slaat de hand aan de troffel, want de kantine, DE KANTINE, moet er komen. Voorzitter De Vries is te pas en te onpas bij de bouw te vinden, want hij weet als geen ander, dat het hele bouwproject zeer prestigieus van opzet is. Maar desalniettemin best wel haalbaar. 'Succes hebben immers juist zij, die een hecht fundament weten te leggen met de stenen die naar hen geworpen worden!'

Een versterking van de door de bouw krap geworden

Versterking van de clubkas is mogelijk door het aanbrengen van reclameborden rond het hoofdveld. Het eerste bord krijgt in 1972 een "ceremoniële" onthulling. Daarvoor zorgen v.l.n.r. Jan Veldman, Jan Sterenborg (Zn.) en Jan Fennema.

clubkas wordt bereikt door het hoofdveld van reclameborden te voorzien. Niet voor niets worden de aarts-Onstwedder Boys-boys Jan & Jan Sterenborg uitgenodigd het eerste bord ceremonieel te onthullen: 'J. Sterenborg - Granen en Veevoerders'. Vele borden volgen. 'De Boskamp' leeft!

Dat 'Boskamp'-leven komt ook tot uiting in een luid-hees stemgeluid, dat op dinsdag- en donderdagavonden – onderwijl al zo'n half jaar – doet vermoeden, dat er een wisseling op het trainersvlak heeft plaatsgevonden. Klopt! Henk Knolhoff heeft eind oktober 1971 onverwacht de technische leiding en coaching bij Onstwedder Boys overgenomen van Jan Huizing. Huizing kreeg problemen met de bloedsomloop in beide benen en kon en mocht daarom z'n trainingsactiviteiten niet voortzetten. Een uiterst beminnelijk en sportief mens moet noodgedwongen 'De Boskamp' verlaten.

Henk Knolhoff kent de Onstwedder mentaliteit van haver tot gort. Waar stond zijn wieg uiteindelijk, is 't niet? Van Henk z'n kwaliteiten als voetballer hebben we u al eerder in dit boek verteld. Een trainers-diploma heeft hij inmiddels op zak en over de wil om iets wat hij aanpakt naar beste kunnen te doen, hoeft hij bij hem nooit te twijfelen. Bé Stel en Harm Lutjeboer, als leider-grensrechtersduo, zijn bovendien een stevige steun in de rug voor de aantredende trainer, want Bé bijvoorbeeld heeft de actieve voetballerij immers nog maar zeer recentelijk vaarwel gezegd. Hij weet nog erg goed hoe zweepen horen te klappen. Training staat bij Knolhoff hoog in het vaandel. Wie de training zonder geponde redenen mist, staat er een vol-

IN - DE - PIKSJER

*Jan Huizing,
geb. 11-07-'35*

Trainer van 'Onstw.Boys' van 1967 tot 1972. Moest om gezondheidsredenen zijn voetballoopbaan helaas beëindigen. Speelde o.a. bij Pekelder Boys, Nieuw Buinen en tot het faillissement in '60 bij de betaald voetbalorganisatie van Be Quick (Gron.).

Was als trainer en is als regelmatige bezoeker van 'De Boskamp' een bijzonder opgeruimd, sympathiek en gevoelig mens; met kennis van (voetbal) zaken bovendien. Ziet als belangrijke taak van een trainer/coach om 11 totaal verschillende segmentjes (spelers) zodanig te groeperen, dat een leuke eenheid (ploeg) ontstaat. 'Een trainer/coach is een soort van edelsmid!'

Is momenteel nog in de regionale amateur-voetballerij actief als scheidsrechtersrapporteur. Daarnaast al vele jaren bestuurslid van de Pekelder IJvereniging.

ONSTWEDDER BOYS ? Een leuke vereniging met veel zelfwerkzaamheid, wat een sterke binding geeft.

VOETBAL ? Kan een prachtige sport zijn. Is laatste jaren wat verwaterd door van alles en nog wat rondom.

MOOISTE VAN VOETBAL ? Voetbal is een soort kunst: met je *voeten* (is moeilijk) de bal effect en plaatsing geven.

BESTE SPELER UIT MIJN BOYS PERIODE ? Eigenlijk zijn 't er vele (zie de segmentjes-uitleg). Toch één noemen? Geert Knigge dan maar.

gende wedstrijd keihard naast. 'Wie niet traint, die niet voetbalt!' zo simpel ligt dat. De jongens van de kerngroep voelen daarin mee, al zijn er wel eens wat kleine strubbelingen. De openheid, waarin men elkaar dingen recht voor z'n raap kan zeggen, bevordert echter zonder twijfel de sfeer in de groep. En het is juist die onderlinge band, die een team op moeilijke momenten in een wedstrijd er door sleept. Bijvoorbeeld bij een drietal wedstrijden, die beslissen over degradatie-of-niet ...

Het bestuur uit die dagen steunt Knolhoffs beleid van harte en staat ook verder voor zijn taak. Zonder chauvinisme mogen we dat hier neerschrijven. We hebben ze tot dusverre nog niet aan u voorgesteld, dus bij dezen:

Het bestuur van Onstwedder Boys (mei 1988).

Staan v.l.n.r.: Watte Linstra (jeugd), Jan van Noort (wedstrijdsecr.), Jan Sterenberg (commissaris), Jan Fennema (kantine), Derk Lukens (2e voorzitter), Willem Meendering (materiaalbeheer).

Voor v.l.n.r.: Fré Kruiter (penningmeester), De Vries (voorzitter), Elze Hidding (secretaris).

P.R. de Vries	- voorzitter
H(enk) Aising	- secretaris
S(irtje) Rijks	- penningmeester
H(enk) Lukens	
A(bel) Huiges	- commissarissen
W(illem) Meendering	

Als gezegd, een actieve ploeg die, hoewel klein in aantal, heel veel voor heel velen heeft gedaan. Waar kun je bijvoorbeeld anno 1972 voor een contributie van f 36,= een heel jaar lang competitie voetballen, trainen onder deskundige leiding en het clubblad in de bus krijgen? 'De Boskamp' leeft! zo stelden we.

Hoe een levend(ig)e 'Boskamp' positief uitwerkt in de praktijk van een voetbal-competitie, vertellen ons de competitie-standen per Sint Maarten 1972:

1e elftal: bovenaan in de 4e klasse D van de KNVB:

10 5 - 3 - 2 13 18 - 10

2e elftal: bovenaan in de 2e klasse D afd. Groningen:

8 7 - 0 - 1 14 39 - 7

3e elftal: 2e van onderen 2e klasse E afd. Groningen:

8 2 - 1 - 5 5 14 - 26

4e elftal (veteranen): 3e van boven 2e klasse F afd. Groningen: 8 5 - 1 - 2 11 19 - 8

N.B. In de 2e klasse F zitten o.a. ook TEO-1 (Ten Post) en Siddeburen-1, ploegen waartegen Onstwedder Boys-1 anno 1988 in de competitie speelt!

5e elftal: middenmoot van de 3e klasse I afd. Groningen: 9 3 - 1 - 5 7 22 - 36

Dameselftal: middenmoot van de 1e klasse A afd. Groningen: 9 3 - 2 - 4 8 18 - 30

We lichten het 5e elftal er eventjes uit. In dit team spelen nl. op dat moment de ludiekste (= vrolijk speels) spelers van de Boys. Altijd plezier in de wedstrijd, ongeacht winst of verlies, maar desondanks (of misschien wel juist daardoor) niet te onderschatten. De laatste beide wedstrijden, die ze spelen vóór de bovenstaande stand wordt opge maakt, verslaan ze de koploper van dat moment Damacota-3 (Nw. Pekela) en delen ze de punten met de no. 2 van de ranglijst, Veendam-4.

Wie deze gladiatoren-van-de-groene-arena zijn? Slechts weinigen van hen spelen 16 jaar later nog actief, maar we kennen ze nog: Aike Smid, Harry Smid, Henk Smid, Jacob Rijks, Henk Keizer, Albert Kruiter Wzn., Henk Eefsting, Geert Eemsing, Albert Boels, Bert Kruiter, Joop Sanders, Henk Zuurman, Harm Brouwer, Gerrit Wind, Klaas Meijer (Luringstraat), en last but not least Appie Wubs.

Zo vormen de 'Onstwedder Boys' in het seizoen 1972/'73 met z'n allen een vriendenkring van reizende sportambassadeurs, die uiting weten te geven aan Henk Knolhoffs oproep: 'Denk eraan: alleen ben je niets, samen alles! Slechts met die instelling is er succes voor ons weggelegd!' Succes is er dus. Op meerdere fronten. We doen voor u een kleine greep, gedateerd eind 1972:

- de vreselijk zware 13-novemberstorm blaast een complete muur van de kantine-in-aanbouw om, maar 6 weken later zijn *alle* muren gevoegd, de tegeltjes gezet en zitten de ruiten erin.
- de jaarlijkse feestavonden krijgen steeds meer bekendheid en worden kwalitatief steeds hoogstaander.
- de A-junioren onder leiding van Harm Jan Wubs gaan steeds beter draaien.
- Henk Twickler komt bij 'Onstwedder Boys' voetballen.
- Geert Knigge en Henk Nieuwenhuis zijn beiden terug van weggeweest. De roep van de Boys was niet te weerstaan.

Is het een wonder dat de oudejaars-uitsmijter 1972 van de 'Vultreffer' een robuuste, zeer zelfbewuste Boys-voetballer laat zien, die met bal en al excelsior gaat?

Herman Kruit, Rieks Boskers en Wim Wijbrands zien in al deze positieve ontwikkelingen een reden om de hele maand januari uit te trekken voor nieuwjaarsvisites; een eventuele uitloop van de visite tot 6 uur 's morgens achten ze redelijk ...

Dat dadendrang onherroepelijk leidt tot versteviging van het onderlinge contact, vaak met een 'feestelijk tintje', wordt onder andere bewezen tijdens de grote bazar, die de supportersvereniging opzet om de kantinebouw-financiën

op peil te houden. Voorzitter De Vries wint een taart van liefst 2 meter. Het transport van het gevaarte levert hem begrijpelijk de nodige hoofdbreken op. Geen nood: zo'n 30 vrijwilligers bieden het Boys-opperhoofd hun hulp aan. Zo zijn de Boys immers, mannen van karakter, altijd tot hulp aan een door zorgen gekwelde medemens bereid. Zeker als die zorgen een supertaart betreffen ... Om circa half twee is het laatste stukje taart achter de knopen van de hulpverleners verdwenen ...

Men kan t  snel t  optimistisch zijn. Deze waarheid is helaas ook van toepassing op de voetbalresultaten van de Boys. De 'Vultreffer'-redacteur betitelt 1972/'73 als 'het seizoen van de gemiste kansen'. Alle goede vooruitzichten ten spijt eindigen alle elftallen namelijk kleurloos in de middenmoot, en het 3e elftal degradeert zelfs. Z er matige prestaties dus, op  en elftal na! Het tweede! Een team dat met 32 punten uit 18 wedstrijden en de doelcijfers 91 -15 kampioen wordt in de 2e klasse D, afd. Groningen. Uit hun midden komt ook de Onstwedder topscorer van 1973 met 20 goals: Jan Streuding! Ook Henk Twickler met 16, Thijs Boels (aanvoerder) met 10 en Jan Bessembinders met 7 hebben overigens een flink aandeel in de produktie gehad. De prestatie van deze groep mag gerust van een gouden randje worden voorzien. Ze hebben er namelijk nogal wat voor over moeten hebben voor het kampioenschap daar was. Ze moesten bijvoorbeeld ruwweg 1150 kilometer reizen om hun uitwedstrijden te kunnen spelen tegen de tegenstanders op de Hogelandster klei. Wie had er in die tijd ooit gehoord van ploegen als U.V.V.'70, Z.E.C., L.V.C.

en Corenos? En dan moeten we niet vergeten dat de autokaarten toen ook nog lang niet van een kwaliteit waren zoals we die tegenwoordig kennen ...(?) 't Is dan ook bepaald niet verwonderlijk, dat onze 'tweede-lingen' wel 's in de fout gingen (de sufferds!). Bijvoorbeeld toen ze eens naar Corenos in Roodeschool moesten. Zo'n 2 1/2 uur zijn ze onderweg geweest, – let wel: we praten alleen over de heenreis! –, hebben tegen wil en dank een sightseeing gedaan in Ten Boer (daar kwamen ze toch net langs ...), namen als gevorderde kleirijders een binnenweggetje (de tijd begon ook een beetje te dringen ...), belandden zo bijna in de Waddenzee (Keep cool, Boys ...!) ... maar wonnen de wedstrijd op hun gemak met 13-1!

De succesvolle spelersgroep van het tweede elftal haalt in 1973 de kampioenstitel binnen na eerst 1150 kilometer te hebben afgelegd.

Achter v.l.n.r.: Hendrik Holtjer (leider), Thijs Boels, Jan Streuding, Wim Wijbrands, Henk Twickler, Ko Hilverts, Wubbe Veldhuis en Henk Knolhoff (trainer).

Voor v.l.n.r.: Henk Bleker, Harm Wubs, Roelf Eemsing, Henk Baas, Jan Huiting, Jan Wind en Jan Geert Sterenborg.

